

Maria Teresa Soler Hernández

Amor

Avui aviat s'havia llevat, anava a ran d'arena, a la platja, com una anècdota d'ella mateixa, anhelar per aniquilar tot allò que se t'escaça de les mans.

Andròmina ancorada en l'anell estelar, aura, auguri d'una aurora àvida d'alborades amables, absents, atentes per ajudar a estimar a d'altri.

Oh! Amanda, amiga afable d'antany, anys anihilada, anorredada i tantes vegades ansiada, animada, atabalada.....amiga Amanda.

L'aniversari de l'Arnau anirà bé per anivellar l'anyada dels anyells més aninats.

Ànim, aniquila tot allò que ansies, allò que crea animadversió en la teva ànima.

Amor, Amor, t'estimo, Amor.

Aviat avui s'havia llevat, com anècdota d'ella mateixa, anihilada per l'amor que anhelava, auguri d'una albada ancorada en l'anell estelar, d'una aurora àvida d'alborades amables.

Boba

Buscava amb vehemència qual-sevol cosa per beure, que li vingues bé per omplir la seva gola, boca de boba badada, bleda.

Vivia com un babau blau, bordalenc i boví; ves per on, omplia a vessar de beguda bona la boca besada per la bleda de la Berta.

Boba bella beguda de sí mateixa, bèstia belga que viu a Burundi, berro brutal que utilitza benzina per posar a la boca beguda que li vingui bé per omplir la seva gola.

Bafarada bruta d'una llengua bifida, que barreja el berro amb benzina.

Boba, més que boba, Berta, Brígida, Belinda, badaves buscant els binocles, per veure la Bíblia en vers.

Cabestre

Cadascú creu el que li convé, amb cortesia, amb criteri, amb cura.

El cap de colla dels castellers canvia, cada cop que pot, de casa, o bé de castell.

Cols, cabres, conxites, conques, cristalls que es creuen al pas i canvien la cruïlla de la creu que creua a cada instant la nostra vida, la carretera que va al carrer del nostre destí. Contesta, canalla! Canta o calla, crida concubina conilla!. Crida amb la cridòria impròpia del qui crida per cridar. No cridis, criatura! Que crides cri-

dant i el crit no cura. Creu-t'ho! Que cada cop que crides el cap se't casca dins d'una capsa, tens caspa i no a la cara, al cap, que, al capdavant qui ho sap? i menys, si crides.

Com qui canta cançons carrinclones, quan li cou cada cop que camina la caixa kafkiana del cor que no té cordura, quin coll cascat de tant cridar. Closca del cargol que cau dins d'un cau.

Caure com qui canvia de comba, creient que companyia no li cal, que compri una cantimplora i una carmanyola, i camini pel camí cap al Cap de Creus amb tenda de campanya, potser trobarà companyia.

Cal que tot s'aturi per tornar a començar.

Dèbit

Debia diners des de després del dol d'en Daniel, donava duros a dreta i esquerra, però devia més que dolia. Damià, dóna doncs, allò que d'encà que debessis més que no tinguessis, dolguessis i no poguessis, pagar devies, no ho dubtis pas, dóna la teva sang, dóna el teu delme, dóna la teva dona, dóna i descansa.

Dorm dolent i dolgut, després de donar la teva dona, i encara

JOIERIA SENSERRICH

de Teresa Senserrich
CASA FUNDADA EN 1882

Sant Quirze, 17 • Tel. 93 725 75 96
08201 SABADELL

JJA COMERCIAL ALEMANY

CENTRE DE JARDINERIA,
AGRICULTURA i FORESTAL
Tallers i serveis postvenda

Ctra. Barcelona, 22-26
Tel. 93 725 63 95
SABADELL

Interiors

"tot un estil"

MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ

Sant Cugat, 11 - SABADELL

deus, ves per on, d'allò de dalt que en un descuit de desvaïment va desenrunar el defalliment d'en Didac, Dissortat el dia com avui, divendres, després digué: És un dèbit de Déu el deure i dordre, dissortadament.

Després diria Diderot o el Didac, o qui sap qui, dirien dient o anirien divagant, d'un eufemisme, Déu.

Dimensió del dualisme, realitat i utopia, Déu meu!, Déu meu! Déu! Diners o dones, que una cosa i l'altre no pot pas ser.

Esquerp

Esquerp, esquifit, encès i amb un enorme encenall a la mà esquerra, anava l'Ernest, emocionat, estordit, eixelebrat, entotsoilat, esmaperdut. Era etern, així ell ho esperava o exigia de ser-ho. És esfereïdor, esgarrifosament estoic, expectar i observar l'escarni de l'esguard que esgrimeix l'ensurt del rostre de l'Ernest al entreobrir l'entresenyal entremès al no res, entreacte, entremaliat de l'enigma de l'eternitat, davant l'esfinx egípcia que habita un museu escocès.

Espera, espera, estàs en un entrecàs, esperant ensoterrat per l'esglai de l'empantanec que empara l'estiu del no fer res.

Emparaular, empaitar, empipar, embrutar, estorbar. Estic empatxat de tant empedrat d'estiu.

Em manca empena per emprendre l'embranchida que em produeix l'escalada que empenya de pujar i que ho empresona tot, les emocions, l'esma, l'estudi, l'egoisme.

Tot empenedor ho porta tot dins

l'equipatge i s'ho emporta per empitonejar al del costat. On hem arribat! Tant se val, és igual, espera l'èsser esquerp.

Fugir

Fingint que el foc li fa fressa, en Fidel, infidel, es confon de front. És fugisser, fuig d'aquí i fuig d'allà el feix que el foc fa encendre.

Fes el favor de fer feina fins que fiquis el ficus al fregador i el fregall per fregar els plats a l'aigüera que fa ferum de fems, i no tinguis tants fums, fixa't, feineja, fes la formigueta i faràs més el fet.

Fugir, de què? De què fuges, Feliu? Fuges de mi o del Fidel, potser?.

Fa fred, fuig d'aquí! Fes el favor o feriré els teus sentiments, fura, fera esfereïdora de feblesa, fes-me teu, faria el que fos, pel Fidel, però faig tard, fins fa poc feia furor el meu fagot funcionant a cada funció.

Fes el favor!. No siguis fanfarró, fardejar del fet de fugir farfollant amb la fadrina de la Farga de Falgueres del Francolí de Figarola, la Fina de Figueres.

Fa fer fi fer segons què! Fins i tot fer de fanàtic d'un equip famós de futbol, la Fiore, fins aviat! Faig tard!.

Fi de final, finalment amb f.

Gèlid

Gelós de gelos, gelosia de generalitzar que el gènere femení és gelós de mena com generós es l'home gentil.

Gemegar agenollat davant el general, en un acte de generositat, de gentilesa, de genuflexió, genuí al cap i a la fi dins la genètica humana de la gènesi.

El genovès de genolls essent gendarme gemega al general un acte de gentilesa. Els genolls gèlids del gendarme, gendre del general, que no és genovès però sí de Girona, comprova la garrotada de males paraules del gendarme genovès davant del general de Girona.

Gent, gentussa, gent que gaudeix donant garrotades als gendarmes genovesos que gemeguen a un gèlid general amb els genolls gèlids de tant agenollar-se pel gel.

Gateja el gat, gatet, gató, gatonet, és com un gegant que trenca el gebre.

Posa't el gec, Genís, o agafaràs la glaçor de la gebrada.

Guia la grua cap aquí, quina gentada! Guaita! El de Girona guia genialment pel gèlid camí al genet amb mal geni, que no genial.

MONISTROL
CINE FOTO

Fotografia - Cinema

Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL

PEIX i MARISC
J. BARBERÁ

Tels. 93 714 52 87 - 93 714 55 40
Castellar del Vallès